

Ririro

Het verhaal van Arion

Lang geleden, in de grote stad Korinthe, leefde een man wiens naam Arion was. Hij maakte prachtige muziek op een gouden harp, waar alle mensen naar toestroomden om naar te luisteren. Mannen en vrouwen, jongens en meisjes, ze kwamen allemaal om Arion te horen spelen en zingen; en toen zijn liederen waren afgelopen, gaven ze hem geld, en Arion werd een rijk man. Toen hij lange tijd in het huis van Periandros, die de tiran van Korinthe werd genoemd, had gewoond, bedacht hij dat hij graag nieuwe plaatsen wilde zien die hij nog nooit eerder had gezien. Dus ging hij aan boord van een schip en vroeg de matrozen hem naar Sicilië en Italië te brengen. Ze voeren vele dagen en weken een lange weg over de blauwe zee en kwamen in vele steden, waar Arion speelde en zong en meer geld kreeg, totdat hij uiteindelijk in Taras kwam. Daar bleef hij lang, want het was een rijke en mooie stad, en alle mensen die naar hem kwamen luisteren, gaven hem veel geld.

Langzamerhand toen Arion er genoeg van had, begon hij zijn vriend Periandros nog een keer te zien. Hij ging naar het strand en zei dat hij een schip nodig had om hem terug naar Korinthe te brengen, en dat hij alleen met Korintheërs zou gaan, omdat hij de mannen van Korinthe beter vond dan de mannen van enige andere plaats. Op dat moment werd er op het strand een schip opgesteld dat uit Korinthe was gekomen, en de matrozen vertelden hem dat ze Korintheërs waren en dat ze hem weer naar huis zouden brengen. Dus Arion beloofde met hen mee te gaan, en hij stuurde zijn harp en al zijn dozen vol mooie kleren en goud en zilver naar beneden om aan boord van het schip te worden gezet. Toen de matrozen de dozen zagen en voelden hoe zwaar ze waren, zeiden ze tegen elkaar: "Wat een rijk man moet hij zijn! Zou het niet prettig zijn om maar een klein beetje te hebben van al dit geld dat aan Arion is gegeven voor het spelen op een harp?"

De volgende dag kwam Arion naar de kust en ging op het schip. Het was een mooie dag; er was nauwelijks een wolkje aan de lucht en er stond een frisse bries die net sterk genoeg was om de zeilen te vullen en het schip zachtjes door het water te bewegen. De golven dansten en glinsterden als goud in de felle zonneschijn, terwijl het schip het witte schuim opschoof en vrolijk verder voer naar Korinthe. Dus gingen ze vele dagen door, want Arion zat aan het hoofd van het schip om te zien hoe het door het water sneed, en terwijl ze de ene plaats na de andere passeerden, dacht hij dat ze spoedig Korinthe zouden bereiken. Maar de matrozen op het schip waren slechte mannen. Ze hadden de grote dozen vol geld gezien die Arion met hem in het schip had meegebracht, en nu besloten ze hem te doden en zijn goud en zilver mee te nemen. Dus toen hij op een dag voor de boeg van het schip zat en neerkeek op de donkerblauwe zee, kwamen drie of vier van de matrozen naar hem toe en zeiden dat ze hem gingen doden.

Nu wist Arion dat ze dit zeiden omdat ze zijn geld wilden; dus beloofde hij hun alles te geven wat hij had als ze zijn leven zouden sparen. Maar dat zouden ze niet doen. Toen vroeg hij hen om hem nog één keer op zijn harp te laten spelen en één van de liederen te zingen waarvan hij het meest hield. Hij zei dat hij, als het lied klaar was, in de zee zou springen. Toen ze hem toestemming hadden gegeven om dit te doen, trok Arion een mooie jurk aan, nam zijn harp in zijn hand en stond op om te zingen. En terwijl hij zong, begonnen de matrozen er medelijden mee te krijgen dat ze hem gingen vermoorden, omdat ze dan zijn zoete muziek niet meer zouden horen. Maar toen ze dachten aan al het goud en zilver dat Arion meenam naar Korinthe, kwamen ze tot het besluit dat ze hem niet zouden laten leven. Arion wierp nog een laatste blik op de heldere en zonnige lucht en sprong toen in zee, en de matrozen zagen hem niet meer.

Het schip voer vrolijk verder over het donkere water, alsof het niet zoveel slechte mannen naar Korinthe voerde. Maar Arion is niet verdronken. Een grote vis, een dolfijn genaamd, zwom net langs het schip toen Arion over boord sprong. De dolfijn greep hem, zette hem

op zijn rug en zwom met hem weg naar Korinthe, veel sneller dan het schip kon zeilen. De grote vis zwom steeds verder en sneed door het schuim van de zee dat over Arion werd opgeworpen. En langzamerhand zag hij in de verte de hoge kliffen en toppen waarvan hij wist dat het de kliffen en toppen boven Korinthe waren. Dus weldra kwam de vis dicht bij de kust en liet Arion op het strand achter en zwom weer weg in de diepe zee.

Arion had het koud en was moe van zo lang in het water zijn, en hij kon nauwelijks de stad in kruipen tot aan het huis waar Periandros, de tiran, woonde. Eindelijk bereikte hij het huis en werd naar de grote zaal gebracht waar Periandros zat. En toen hij Arion zag, stond Periandros op, kwam hem tegemoet en zei: "Waarom ben je hier, Arion, wat is dit allemaal? Je kleren druipen van het water? Ik dacht dat je vanuit Sicilië met een schip naar Korinthe zou komen, maar je ziet er meer uit alsof je in de zee bent geweest dan in een schip. Ben je hier naar toe gezwommen?" Toen vertelde Arion hem het hele verhaal; hoe hij in Taras een schip had achtergelaten met Korinthische mannen die hij had ingehuurd om hem naar huis te brengen, hoe ze hadden geprobeerd hem te doden om zijn geld te kunnen stelen, en hoe de dolfijn hem naar de kust had gebracht toen ze hem lieten springen van het schip de zee in. Maar Periandros geloofde het verhaal niet en zei tegen Arion: "Je kunt mij niet laten denken dat dit vreemde verhaal waar is: wie heeft ooit eerder op de rug van een dolfijn gezwommen?" Dus zei hij tegen zijn dienaren dat ze Arion alles moesten geven wat hij wilde, maar hem niet mochten laten gaan voordat het schip waarmee hij Taras had verlaten, naar Korinthe was gekomen.

Twee dagen later stond Arion naast Periandros en keek uit over de zee. Weldra zag hij de witte zeilen van een schip, dat met een zacht briesje uit het westen de haven binnen voer. Toen het steeds dichterbij kwam, dacht Arion dat het erg op zijn eigen schip leek, totdat hij uiteindelijk aan de kleuren op de boeg kon zien dat het hetzelfde schip was waarin hij had gevaren. Toen zei hij tegen Periandros: "Kijk, ze zijn eindelijk gekomen, dus ga nu die matrozen halen en kijk of ik je niet de waarheid heb verteld." Dus stuurde Periandros vijftig soldaten met zwaarden en speren en schilden om alle matrozen van het schip te halen.

Het schip voer vrolijk naar de kust en de zachte westenwind vulde zijn witte zeilen terwijl het door het water sneed. Terwijl ze naar het prachtige land keken waar ze naartoe gingen, dachten ze aan alle dingen die ze zouden kunnen kopen met Arions goud en zilver; en hoe ze niets anders zouden doen dan eten en drinken en vrolijk zijn, zodra ze uit het schip kwamen. Dus toen ze bij het strand kwamen, lieten ze de zeilen zakken, lieten de masten zakken en gooiden touwen uit de achtersteven om het schip aan de kust vast te maken. Ze hadden nooit gedacht dat de vijftig soldaten, wier speren en schilden vrolijk in de zon

straalden, met opzet waren gestuurd om hen te nemen. Ze konden niet begrijpen waarom het was dat, zodra ze uit het schip op het droge land kwamen, de soldaten zeiden dat ze allemaal zo snel als ze konden naar het huis van Periandros moesten gaan. Tien van de soldaten bleven achter om het schip te bewaken, terwijl de rest de matrozen naar het paleis leidde.

Toen ze voor hem werden gebracht, sprak Periandros vriendelijk tot hen en vroeg hen waar ze vandaan kwamen. De matrozen zeiden dat ze uit Italië kwamen, uit de grote stad Taras. Toen zei Periandros: "Als je uit Italië komt, kun je me misschien iets vertellen over mijn vriend Arion. Lang geleden verliet hij Korinthe en zei dat hij naar Sicilië en Italië zou gaan; en ik kan niet bedenken waarom hij zo lang weg zou zijn, want als de mensen hem daar net zoveel geld voor zijn muziek hebben gegeven als hier, moet hij nu een zeer rijk man zijn." Toen zeiden de matrozen: "Ja, we kunnen je alles over Arion vertellen. We lieten hem heel veilig achter in Taras, waar iedereen hem wilde horen zingen maar hij zei dat hij niet naar Korinthe kon komen, voordat ze hem meer goud en zilver hadden gegeven en hem een rijker man hadden gemaakt." Net toen ze deze leugen vertelden, werd de deur van de kamer geopend en kwam Arion zelf binnen. Periandros draaide zich om naar de matrozen en zei: "Kijk, hier is de man die je veilig en wel in Taras hebt achtergelaten."

"Hoe durf je me zo'n grote leugen te vertellen? Nu weet ik dat Arion me de waarheid heeft verteld en dat je hem wilde doden en hem in zee liet springen maar de dolfijn ving hem op toen hij viel en bracht hem hier op zijn rug. En luister nu naar mij. Van al het goud en zilver van Arion zul je niets hebben; alles wat van hem was, moet je hem teruggeven. En ik zal het schip en alles erop en eraan is van u is, wegnemen, omdat u Arion wilde beroven en doden."

Toen kwamen de soldaten en dreven deze slechte matrozen de straat op en joegen ze voort, terwijl ze de mensen riepen om te komen kijken naar de mannen die Arion hadden willen vermoorden. En ze kwamen allemaal hun huizen uit en joelden tegen de matrozen terwijl ze voorbij kwamen, totdat ze op het punt stonden van angst en schaamte weg te zinken.

Periandros nam dus hun schip en gaf Arion al zijn goud en zilver terug, en waar hij meer van hield dan zijn rijkdom: zijn gouden harp. En iedereen kwam om het wonderbaarlijke verhaal van Arion en de dolfijn te horen. Arion maakte een groot standbeeld van steen dat eruitzag als een man op de rug van een dolfijn, en plaatste het op Kaap Tainaron, opdat de mensen nooit zouden vergeten hoe de dolfijn Arion redde toen hij in zee sprong.